

Intet. — Jeg kommer nu til det ærede Medlem for Eghisted (Sagd). Han er en Undtagelse fra Reglen, og jeg har ikke stor Lyst til at udtale mig synderlig mod ham. Han skal have Lov til at spille paa sin Maade, men det er dog en besynderlig Talemaade, at vi fremtvinge en Tilstand, som er utaalelig. Hvad er det for en Talemaade at hyde en lovgivende Forsamling? Sidde vi ikke her i Kraft af et Mandat, og have vi ikke Lov at opfatte Tingene, som vi ville. Dersom vi dengang, vi sad i Mindretallet, og det ærede Medlem var i Flertallet, havde budt ham og hans Venner den Talemaade, gad jeg nok vide, hvad de vilde have svaret os. De vilde naturligvis, og fuldkommen bespøgt, have tilbagemønstret en saadan Talemaade. Jeg har aldrig, i den Tid jeg var i Mindretallet, drømt om, at det skulde blive Mode i Danmark, at Mindretallet skulde regjere over Flertallet, men ogsaa det har jeg nu maattet lære i mit parlamentariske Liv. Det er fuldstændig rigtigt, hvad der er fremkommet flere Gange — og jeg vil fremsætte det paany — at de Herrer ved Binduerne saavel her i Salen som i Pressen dengang sagde: Kom her ind med et Flertal, da kunne I i Kraft af dette Flertal forlange at komme til at regjere, som vi nu regjere. Flertallet er kommet, og det i langt større Grad, end de ærede Herrer kunne ønske, men lige meget nytter det. Hvilke gode Raad have de nu at give os? At vi skulle underkaste os paa Raade og Unaaide; men det er dog lovlig strengt, og det er der i ethvert Fald heller ingen Helt, som holder af at befatte sig med. Saaledes som jeg nu ser Situationen, kan jeg ikke se rettere, end at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) har fuldstændig Ret i, at man skaar paa et rent, klart og stærkt Standpunkt. Med denne Regjering er det aldeles umuligt at forhandle; det er umuligt at tænke sig, at man kan komme til nogen Forhaalelse, og dersom Mindretallet ikke er betænkt paa, dels at ville føre Underhandling med os om en anden Regjering og dels at gjøre Indrømmelser paa de Punkter, hvorom Striden dreier sig, ser jeg ikke Andet, end at vi maa tage imod de forfærdelige Spøgelser, der rulles op for os. Jeg skal iøvrigt indbrømme, at der har været en Tid, da jeg var langt mere bange for disse Spøgelser, end jeg nu er, men det er overordentlig heldigt, at Engstelsen har forladt mig, og endnu mere heldigt, at den har forladt det store Lal ude i Folket, thi det siger noget mere. Det var, saalænge jeg var bange for, at man ikke havde Folket tilbørligt med til at se saadanne Spøgelser i Dinene, at jeg havde Frygt, og den Gang vilde jeg gaa til større Indrømmelser end nu, fordi jeg nu veed, at vi have et Vælgerfolk, vi kunne stole paa, og som ikke frygter de Herreris Trusler. De kan for mig true, saa meget de ville fra Morgen til Aften; de skulle ikke krumme et Haar paa mit Hoved.

Have de Lust og Mod til at komme med Provisoriet, saa kom med det! Kan De befinde sig lykkelige derved, saa kunne vi maasse ogsaa. Hellere det end at sidde her under disse evige Trusler; man kan næsten forgaa under dem, forinden de blive bragte i Udførelse. Som sagt, saa hellere frem med Sagen! Den ærede sidste Laler havde storlig Ret i sin Opfatelse af, at man i sin Tid maatte bise sig for den Afgjørelse, hvorved 5te Juni Grundloven betydelig indskrænktes for en vis Klasse af Borgere her i Samfundet. Det var fuldkommen korrekt, og jeg skal ikke gjentage det, men jeg skal kun supplere det yderligere. Jeg var blandt dem, som troede, at ikke alene den nuværende høitærede Conseilpræsident, men overhoved alle de, der hørte til hans Stand, vilde udmærke sig ved en Loyalitet imod den menige Befolkning, og imod dem, som afgave deres Ret efter Grundloven af 5te Juni til Fordel for dem, der vare misfornøiede over, at de ikke rigtig kunde komme til. Al jeg er bleven stuffet, kan jeg desværre se; men jeg vil endnu minde de Herrer ved Binduerne om Noget mere. Den Gang, vi førte disse alvorlige Grundlovsstampe, blev det sagt fra mange Sider, at det var kun et Røst i et Glas Vand (E. h. Nielsen: En Storm i et Glas Vand!). Et æret Medlem siger en Storm; Nogle sagde, det var en Storm, Andre sagde, det var et Røst; det er omtrent lige meget, men hvad aldrig Noget bestred, og hvad der ogsaa blev hævdet af de Herrer ved Binduerne, var, at Folket ikke alene beholdt den samme Valgret til Folkethinget som efter 5te Juni Grundloven, men at Folkethinget ogsaa fuldt ud beholdt de samme Rettigheder, som det havde efter 5te Juni Grundloven. Det kan man se ved at slaa op i Forhandlingerne; man vil der finde, at de Herrer, for saa vidt de den Gang havde Plads her i Thinget, En efter En have reist sig og paa det Bestemteste hævdet, at Folkethinget ikke afgav det Allermindste af sin Ret. Naar man nu imidlertid hører og ser det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) optræde dels som Ordspørrer for Mindretallet i Udvalget, og dels som politisk Ordspørrer for den Side — det er vel ikke for nærgaaende eller for meget jagt, at han betragter sig som saadan — skal jeg ikke negte, at han ikke er i Besiddelse af noget overordentlig stort Talent til at hævde, hvad han vil, men han bøder paa denne Mangel ved sin Maade at fremtræde paa her. Enhver, der ser det ærede Medlem, naar han reiser sig og vil forsvare sin Anskuelse, vil, efterat han har sat sig, ikke noget Minut være i Tvivl om, at hvad han ønsker, er at trykke det menige Folks Rettigheder saa dybt ned, som han vel er i Stand til at gjøre det. Derom er jeg intet Minut i Tvivl; det viser hans Maade at træde frem paa, og dersom det er saaledes gjennemgaaende hos det ærede Medlems Standsfæller, kan